

N:o 81.

Af Herr **Johan Eric Ericsson** i Ahlberga: Angående löneförbättring för folkskolelärare.

Det är en känd och erkänd sak, att lärare vid folkskolor åtnjuta en otillräcklig lön i förhållande till såväl arbete som alltmer stegrade lefnadskostnader. Jemförda med elementarlärare torde de äfven stå långt under lägsta lönegraden. Under det anspråken på folkbildningen och lärares kompetens alltmera stegras, borde väl hand i hand dermed äfven deras löneförmåner förbättras. Ehuru från lärarne sjelfva framställning derom varit gjord i form af petition hos regeringen, samt välvillige förespråkare såväl genom pressen som äfven i Riksdagen förordad deras begäran, har dock alltför litet afseende dervid fästats. I afvaktan på Kongl. proposition i frågan har ansetts mindre lämpligt att rörande densamma väcka motion. Men som det icke heller vid denna riksdag torde vara att motse någon Kongl. proposition i ämnet, enär sådan icke blifvit afgifven i sammanhang med den för elementarlärares löneförbättring framställda, så dristar undertecknad på detta sätt, utan att ingå i närmare utredning af ämnet, vördsamt föreslå:

a) att Riksdagen måtte bestämma folkskolelärares minimilön till 600 kronor;

b) att efter 5 års vitsordad tjenstgöring höja nämnda belopp med 200 kronor och efter 10 år ytterligare 200 kronor såsom tjensteårstillägg; och

c) att nu föreslagna tjensteårstillägg måtte bestämmas utgå af statsmedel, som af Riksdagen för ändamålet anvisas.

Skulle nu föreslagna tjänsteårstillägg anses för högt, hemställes att ett efter bepröfvande skäligt ansedt lägre belopp bestämmes.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1882.

J. E. Ericsson,
från Upsala län.

N:o 82.

Af Herr A. W. Ljungman: Om underdånig skrifvelse angående omarbetning af gällande förordning för sparbanker samt utarbetande af redogörelse för sparbankers och låneföreningars organisation och förvaltningar.

Bland den nyare tidens inrättningar till höjande af särskildt den mindre förmögna befolkningens välstånd intaga tvifvelsutan *sparbanksinrättningar* för emottagandet och förkofrandet af de medel, som icke för de dagliga lefnadskostnadernas bestridande behöfvas, och *låneföreningar* för beredande af möjlighet äfven åt den mindre burgne och kände näringsidkaren att, utan att behöfva anlita ockrare, erhålla sina mera tillfälliga behof af lån tillfredsställda, det mest framstående rummet.

Utän att förneka, det våra nuvarande sparbanker i det stora hela väl motsvarat de förväntningar, man varit berättigad att ställa på deras verksamhet, torde dock med fog kunna antagas, dels att desamma säkerligen vore i stånd af en ännu mycket kraftigare utveckling, dels att de icke kunna motsvara nutidens alla kraf för tillgodoseendet af särskildt landtbefolkningens behof uti nyss nämnda hänseenden.